

AZ UTOLSÓ, AKI MÉG OTT VAN

Olyan korban élünk, amely a mozgást, a sebességet, a folyamatos változást ünnepli. Mégis, saját életemet szemlélve, azok az emberek hagyták a legmélyebb nyomot, akik nem a leggyorsabban futottak. Azok voltak, akik ott maradtak – hűségesen egy elvhez, egy felelősséghez, egy ígérethez, egy emberhez. Sokáig összetévesztettem a sikert a mozgással. Aztán felfedeztem, hogy előrehaladni nem feltétlenül jelenti azt, hogy eltávolodunk. Néha azt jelenti, hogy maradunk.

A folytonosságot napról napra kell felépíteni, taps nélkül, az élet láthatatlan részében, amelyet szinte senki sem lát. Vannak a hódítás évszakai, majd jönnek az ellenállás évszakai, amikor a kérdés nem az, meddig tudsz eljutni, hanem az, meddig tudsz jelen maradni.

Ismertem embereket, akik rendkívüli karriert építettek, de nem sikerült kapcsolatot építeniük. Az, hogy maradunk, nem földrajzi kérdés. Erkölcsei kérdés – tízszer is válthatsz országot, és hűséges maradhatsz ahhoz, ami számít, vagy egész életeden át ugyanabban az utcában élhetsz, és elárulhatod minden elvedet.

Amikor bajok jönnek, gyorsan kiderül, ki hajlandó maradni. Egy élet minősége ritkán függ attól, hány emberrel találkozol. Attól függ, hányan maradnak, amikor az út bonyolulttá válik. Talán az élet nem azt fogja kérdezni tőlünk, hány helyen jártunk, hanem egy egyszerűbb kérdést tesz fel: amikor eljött a maradás pillanata, hol voltál? A válaszom nem tökéletes. De őszinte. Ott maradtam.

Ferdinando Frega
Gillette Man